

Chương 11

Lời Thú Nhận

Đây lòng sâu thẳm vui chôn niềm tâm sự. Đã toan sống ngậm một mình thác sẽ mang theo. Một đời cay đắng đuôi đeo. Âm thầm đắng đắng giọt sầu nổi riêng.

Hội bây giờ như ngọn đèn treo trước gió, người vụng về kém tế nhị còn nhận ra là thời gian của chị sẽ không còn kéo dài được nhiều nữa. Người tinh ý thì bảo đáng lẽ chim lợn phải đậu trên nóc nhà họ Huỳnh từ mấy ngày hôm nay mới phải.

-Cái môm nhà bác ăn nói độc thể mà không hã à?

Người kia cãi lại:

-Chẳng phải là tôi ăn ở ác đâu nhé. Các bà cứ sang bên ấy mà trông. Vợ Ốc nhìn mặt toàn là xương với xương. Người như thế, thử hỏi ăn không ăn, ngủ không ngủ, cả ngày lẫn đêm cứ khóc. Sống được thế nào mà sống!

Một người khác lại nói chõ vào:

-Tôi nghiệp cái nhà anh Ốc. Vợ ốm thế mà vẫn hầu cả đời chả thấy than vãn tẹo nào. Đúng là nhà dĩ Hội kém phúc. Lầy được anh chồng ngoan như thế lại không có cái phước được hưởng. Tôi bảo thế các bà nghe có đúng không?

Lại một người khác tỏ ra mình là người từng trải:

-Gẫm ra thì đúng là nhà họ Huỳnh có phúc. Tôi đòi cái nhà cô Hội kia sống là để chờ bà chị chồng về để nhà khỏi vắng người đàn bà. Làm dâu như thế mới gọi là làm dâu chứ. Cứ nhìn thấy cái cảnh Ốc cậy hết người này đến người nọ tìm chị gái về thì đủ biết là chị vợ đang cố sống cho đến ngày gặp mặt chị chồng mới chịu ra đi.

Một người khác nói leo vào:

-Sao mà ở đời có người ăn ở có nghĩa có nhân đến thế. Cái nhà anh Ốc kia đã bảo bán cái thổ ấy. Nhà bà phán Hựu đã đặt tiền cọc đâu vào đấy cả rồi. Nhưng cắc có lại là ông lang kia không chịu chữa bệnh cho người ốm. Chả hiểu ra làm sao nữa. Thầy lang phải chữa bệnh cho người ốm ai đời lại khoanh tay đứng nhìn. Thấy chết mà không cứu.

Cuối cùng là lời của một bác đàn ông:

-Các bác còn lạ gì cái nhà ông lang ấy. Ông ta không từ chối cứu ai bao giờ cả. Ông ta chỉ không cứu những người ông ta biết mình không thể cứu được. Thành ra cái lộc thọ sống chết chỉ có Nam tao Bắc đầu mới biết được mà thôi.

Một điều chẳng ai biết được là khi chỉ có hai vợ chồng, Hội đã nói với Ốc:

-Có câu chuyện này em muốn đợi chị Nghêu về rồi mới kể cho mình nghe. Nhưng có lẽ không còn kịp nữa. Em muốn kể cho mình nghe tất cả.

Ốc tuyệt nhiên không biết là vợ sẽ kể tất cả nỗi đoạn trường của mình. Anh chỉ nghĩ là Hoi vẫn vì tình cảnh đoàn tụ nhà họ Huỳnh mà vất vả, nên anh không muốn vợ phải mệt nhọc phí sức. Ốc khuyên vợ:

-Nhà cứ nằm nghỉ cho khỏi nhọc người. Mai kia chị Nghêu về, tôi bảo chị ấy đưa nhà đi viện. Chứ bây giờ tôi chẳng biết trông vào ai nữa. Tôi đã mượn ba người đi tìm chị Nghêu rồi. Nhà cố đợi...

Vợ Ốc tựa lưng vào vách tường:

-Em biết sức em đã kiệt. Em biết mình chẳng còn sống bao lâu nữa. Em muốn mình hãy tha lỗi cho em.

Ốc chưa bao giờ thấy vợ mình tỉnh táo như thế. Hình như vợ Ốc đang hồi dương. Chị sẽ nói cho cạn kiệt cõi lòng của mình trước khi ra đi vĩnh viễn. Ốc nhớ lại cái lần mẹ anh sắp sửa ra đi, mẹ cũng tỉnh táo như thế. Mẹ nói một cách chậm rãi từ tốn, cứ như thể mẹ đã đang bình phục hẳn. Sau lần ấy, Ốc biết là người sắp chết sẽ muốn nói ra tất cả những uẩn khúc, mọi điều trần trối trong lòng. Nếu họ còn chưa nói ra được, họ sẽ không dễ dàng ra đi. Vì thế Ốc nhất định không thể để vợ nói ra những điều thầm kín. Anh sợ nói xong chị sẽ ra đi. Anh vội gạt phất đi:

-Nhà cứ nằm nghỉ. Có gì mai nói, tôi nghe tất!

Vợ Ốc năn nỉ:

-Mình chịu khó ngồi nghe em nói đi. Em không thể chết trước khi em nói cho mình nghe tất cả mọi chuyện. Em xin mình. Em lạy mình...Hãy cho em một cơ hội cuối cùng...

Nói xong trên khuôn mặt của vợ Ốc nước mắt tuôn ra như mưa dầm đĩa. Ốc lòng dạ xót xa như có ai xát muối. Như thể ngón tay của anh bị đứt rất sâu bây giờ lại phải đem nhúng vào nước muối. Tâm trí anh giãy giụa như con ếch bị người khác lột da. Anh không thể nào từ chối vợ được. Anh cảm thấy mình đang đứng trước một cảnh ngộ vô cùng khó xử. Anh không thể nào cầm lòng được khi nhìn thấy vợ mình vừa thở nhọc nhằn, vừa nói chuyện, nhất là cái cách khẩn khoản của chị trông hết sức thương tâm. Đúng là có những lúc con người ta không thể nào chọn lựa được, nhất là khi hai chọn lựa đều dẫn đến những nỗi đau rỉ máu.

Vợ Ốc không thấy chồng nói gì liền bảo anh:

-Mình ngồi xuống đây đi...

Ốc nghe lời vợ. Tự nhiên anh không thể nói được bất cứ một câu nào nữa.

-Khi em nói chuyện này ra..Mình đừng hỏi em bất cứ câu gì...Mình hãy để em nói lên tất cả. Đây là những điều mà em đã giữ rất kín trong lòng...

Ốc gật đầu. Hình như anh không muốn nói can vào để vợ anh phải nhắc anh im lặng. Cô ấy đã mệt lắm rồi. Ốc chỉ hy vọng là vợ sẽ không nói gì nhiều. Cô ấy nói xong cô ấy sẽ nghỉ. Vì thế Ốc ngồi lặng thinh nghe chuyện.

-Mình ơi...Em là kẻ có lỗi với nhà họ Huỳnh. Em có lỗi với mình, với con, với mẹ...

Ốc định gạt câu nói của vợ, nhưng anh không nỡ. Thôi thì vợ anh muốn nói gì Ốc cũng sẽ chiều tất. Hơi nghỉ một lúc rồi nói tiếp:

-Em vô cùng đau khổ khi biết là mình không bao giờ có hạnh phúc đối với em. Em xin lỗi mình, xin lỗi con...

Với Ốc, trong lúc này, những câu nói ấy nghe sao mà khó chịu. Anh không muốn nghe vợ anh nói về những điều như thế. Tình thực ra, anh chưa bao giờ giận hay ghét bỏ gì vợ anh cả. Khi anh biết là mình đã làm cho vợ sợ hãi vào cái đêm động phòng đầu tiên, nhất là khi anh nghe lời mẹ trần trối, kể từ đó, anh không bao giờ khiến cho vợ phải khó xử. Trong lúc này, anh chỉ muốn vợ anh được nghỉ ngơi.

-Mình có biết là trước khi em lấy mình. Em đã yêu một người... Mà ngay cả đến bây giờ em vẫn còn yêu người ấy. Em không thể nào quên được người ấy...

Tim Ốc nhói lên. Anh không hiểu vợ anh đang nói đến điều gì nữa. Ốc nhớ đến câu nói của Ký hôm nào. Hơn tám năm trời chung sống, Ốc không bao giờ nhận ra trong trái tim của vợ anh đã từng có một hình bóng khác. Đây là là một điều anh chẳng bao giờ có bất cứ một mảy may nào nghĩ đến.

Vợ Ốc nói tiếp:

-Mình có biết người em yêu thương suốt cả cuộc đời mình là ai hay không? Người ấy là chị Nghêu nhà mình.

Ốc gần như té ngửa. Anh thảng thốt đôi mắt nhìn vợ mình, hình như anh đang nghĩ vợ mình nói sảng. Làm sao chuyện ấy có thể xảy ra được. Vợ anh cúi đầu xuống, hình như chị không thể chịu được cái nhìn đau khổ trong đôi mắt của chồng. Chị nói thất chậm rãi:

-Xin lỗi mình. Em đã yêu chị gái của mình...

Im lặng phủ trùm. Nỗi đau tê điếng. Cả hai người đều trượt chân vào nỗi niềm cay cực của trò đùa số phận.

-Cho đến bây giờ em vẫn còn yêu chị Nghêu. Em xin mình hãy tha thứ cho cả hai người chúng em. Em biết mình rất yêu thương em. Vì thế nếu như có một kiếp khác, em nguyện sẽ đền đáp cho mình tất cả. Mình có thể tha thứ cho em kiếp này được không?

Hơi ngẩn mặt lên nhìn Ốc. Hình như chị không dám tin là anh sẽ tha thứ cho chị. Chị nghĩ rằng chồng mình lâu nay thương chị vì không biết là chị đã suốt cả cuộc đời luôn mang trong lòng một tư tưởng ngoại tình, dù đó là với người chị

ruột mà chồng chị luôn quý trọng. Một cảm giác mình là người loạn luân, một sự đánh lừa bị ối thấp hèn nhất.

Ốc thật sự sốc. Anh chưa hề bao giờ hình dung đằng sau câu chuyện của vợ chồng anh là một tấn tuồng bi kịch. Nó khiến trái tim anh nghẹn ngào. Nó trở thành một thách đố tàn nhẫn nhất. Tại sao hai người họ không bao giờ nói ra tâm tình yêu thương của mình. Tại sao người chị gái thì hy sinh cao cả đến thế. Tại sao vợ anh lại chung tình đến như thế. Ốc biết rõ anh không thể kết án hai người họ được. Bất luận như thế nào đi chăng nữa, không ai có quyền kết án một mối tình chung thủy.

Vợ Ốc với lấy bàn tay chồng:

-Mình ơi...Em xinh mình đừng bao giờ xua đuôi ghẻ lạnh chị Nghêu. Chị ấy là người đáng thương nhất. Vì hạnh phúc của anh... của chúng ta, chị ấy đã hy sinh ra đi. Tất cả là do em mà ra cả. Vì em đã nông cạn nghĩ rằng khi em về làm vợ anh, em sẽ được mãi mãi ở gần chị Nghêu. Em lấy anh vì mục đích ấy. Giờ thì em mới biết là em đã hại anh, hại con, hại cả chị Nghêu...

Vợ Ốc thở hắt ra...Hình như chị đã thấm mệt.

Ốc lạc thần đôi mắt. Cổ họng anh đắng chát. Tại sao một câu chuyện bi thương như thế lại có thể đổ ập xuống đầu anh. Tại sao số phận lại đối xử cay nghiệt với gia đình họ Huỳnh nhà anh như thế. Anh không biết mình phải làm gì nữa. Chị Nghêu đã hy sinh vì anh. Vợ anh đã sống trong đau khổ chỉ vì đứa con. Họ đã không rủ nhau bỏ trốn khỏi làng Cối để sống theo tiếng gọi của riêng mình. Cả hai đều đáng thương. Cả hai đều không đáng trách. Ngàn lần đáng thương. Ngàn lần không đáng trách.

Ốc cay đắng nhận ra là chỉ vì anh mà mối lương duyên giữa chị gái và người yêu của chị ấy đã phải dang dở. Thì ra Ốc yêu vợ nhiều quá. Kể cả trong lúc này anh vẫn tìm đủ mọi cách để minh oan, để cảm thông cho vợ. Anh chỉ tiếc là tại sao anh ăn ở thật tình như vậy, không bao giờ hiếp đáp hay ghẻ lạnh gì Hợi. Vậy mà tại sao vợ anh không có đủ niềm tin để chia sẻ với anh. Ốc nghĩ, nếu như vợ anh nói sớm, anh nhất định sẽ tác hợp cho mối duyên tình cho chị gái và vợ anh...

Khi yêu thật sự, người ta chỉ nghĩ đến niềm vui và niềm hạnh phúc của người mình yêu. Người đời có thể cho đây là cái lương, họ có thể cho đây là tiêu tư sản, là nông cuồng trong cái gọi là lý tưởng danh dự hảo huyền. Nhưng với Ốc thì đây quả là một ý nghĩ xuất phát từ đáy trái tim anh.

Người ta có thể không thích mùi hương của loài hoa thiên lý. Nhưng người ta không thể cấm nó tỏa hương được. Người ta có thể ghét tiếng khóc của ve sầu, nhưng người ta không thể bắt mùa hè phải từ bỏ nỗi niềm cảm thông với loài vật đã trung thành với chính bản năng thắm sâu của nó. Người ta có thể không hiểu được vì sao Hợi yêu Nghêu. Người ta có thể cho rằng Ốc là người

có cái tâm quá Bồ tát. Nhưng người ta không thể cảm được ân tình lắng sâu của ba người họ đã dành cho nhau.

Cuối cùng Ốc nói: Vì tôi mà nhà với chị Nghêu tan vỡ một mối tình. Tôi mới là người có lỗi. Nhà và chị Nghêu không hề có bất cứ một lỗi lầm nào cả.

Hợi rủ xuống, hình như chị rất mệt mỏi.

Vợ Ốc nói với chồng, lần này giọng nói của chị nghe rất yếu ớt:

-Mình ơi...Còn một điều này nữa em muốn xin mình. Mình hãy cho em một ân huệ sau cùng...

Ốc luồn tay xúc vợ lên. Hình như anh sợ chị ngời dậy một mình sẽ rất nhọc. Anh nói: Nhà nói đi...- Rồi câu nói của anh tan chảy thành nước mắt.

-Trên mộ của em...Anh hãy trồng thật nhiều hoa giấy. Đó là loài hoa về câu chuyện của chúng ta. Loài hoa chỉ có ba cánh. Nó là...ba...người...chúng mình...Nó là câu chuyện...của...chúng...ta..

Ốc chết sững khi nghe tiếng nói của vợ đứt ra thành từng khúc. Anh lay vợ nhưng đôi mắt của chị đã lạc thần. Ốc lay mạnh vợ hơn nhưng chỉ có đôi mắt của vợ là nhìn về một cõi rất xa xăm...Môi vợ Ốc mấp máy một điều gì đó anh không nghe thấy rõ. Ốc càng lắc mạnh vợ hơn. Đôi mắt vợ Ốc nhìn chồng như thể chị đang nhìn một người hoàn toàn khác. Bất chợt vợ Ốc mấp máy môi câu cuối cùng

-Nghêu...đã về rồi...em...biết...Ngh...ê...u... s...ẽ..v...ề...

Nói xong câu ấy, vợ Ốc gồng người lên một cái rồi trút hơi thở cuối cùng.

Cũng trong giây phút ấy, Ốc biết trái tim của mình cũng đã chẳng còn như trước. Anh biết trái tim của mình đã chết gì đi quá nửa. Xác Hợi nhẹ hẫng trên cánh tay chồng, nhưng tâm trạng của Ốc nặng sà ngàn cân đeo đá.

Thằng Sinh mồ côi mẹ năm nó chưa đầy tám tuổi. Đang học lớp hai.

Quá Muộn



Duyên tình là cái chi chi,

Trăm năm duyên nợ chữ nghì trăm năm

Người đi vào cõi xa xăm,

Để người ở lại xót giã trong tim.

Một người làng Cối cuối cùng tìm thấy Nghêu. Cô gái bây giờ đang tạc tượng đá cho một trại điêu khắc. Người ta bảo Nghêu có bàn tay vàng, chẳng phải con nhà nòi mà biết tạc ra những bức tượng Quan Thế Âm nét mặt xuất thần, đôi mắt đầy trắc ẩn, tuồng như thể bao nhiêu nỗi đau của nhân gian đều đọng lại cả trên khuôn mặt của bức tượng.

Có một người kia muốn mua một bức tượng Quan Thế Âm để dâng cúng vào một ngôi chùa cổ, nhưng ông ta bảo khuôn mặt Quan Thế Âm phải nhẹ nhàng thanh thoát, không thể ưu tư trĩu nặng như thể cõi đời vẫn chưa hoàn toàn diệt tục. Sư cụ nghe được câu chuyện nhất định đến xem sự thể như thế nào, vừa nhìn thấy bức tượng, ông liền nghĩ ý muốn mua ngay bức tượng. Ông còn hỏi xem ai là người tạc bức tượng ấy. Nhìn thấy Nghêu đang tạc 1 bức tượng Quan Thế Âm khác, nét mặt đang mang những nỗi niềm man mác như bức tượng kia, ông bảo:

-Kê ra tìm được một cái nghề để nuôi dương một nỗi niềm cũng là một cái thiện của Phật.

Chẳng ai hiểu ông ta nói gì. Chỉ có Nghêu là người xem ra có chiều sở ngộ. Nghĩ sao ông ta nói tiếp với cô:

-Ta đã đi nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người, nhưng con là người đầu tiên khiến ta khâm phục. Con đã dạy cho ta một bài học sâu sắc. Một bài học tình yêu. Và ta hiểu rõ được đâu là căn duyên nguồn cội của kiếp nhân quả luân hồi.

Nói xong ông cúi chào người con gái rồi đứng đĩnh ra về

Có người làng Cối về sau đi thăm cảnh chùa, nhìn thấy bức tượng Quan Thế Âm liền bảo với mẹ:

-Nom bức tượng này cứ giống như chị Hợi, vợ anh Ốc làng mình ấy, mẹ nhỉ.

Người mẹ ngắm một hồi lâu rồi bảo: Y như tạc vậy.

Còn cái anh người làng Cối mà đi tìm chị gái của Ốc thì giật nảy người khi nhìn thấy bức tượng đứng giữa những bức tượng khác. Anh ta đĩnh ninh rằng bức tượng kia nhìn chẳng khác nào vợ Ốc, bạn của anh ta.

Sau đó anh chàng người làng Cối mà Ốc nhờ đi tìm chị gái kể lại đầu đuôi câu chuyện là Hợi đang hấp hối, ngày đêm vò vớ mong chờ Nghêu về. Thế là Nghêu vức bỏ cả búa đục, trực chỉ đi ngay về làng Cối.

Nhưng mà đã quá muộn...

Không biết câu nói:

Mắt bò mới lo làm chuông.

Hay câu:

Nghĩ lại vại vỡ.

Chúng có bài học ý nghĩa gì, chỉ biết trong câu chuyện tình Nghêu – Hợi, khi người đàn bà một đào bỏ làng Cối ra đi, khi trở về thì người yêu đã chết. Có thể nói đây cũng là một cách nói: Con người ta thương hay nhớ những chuyện dò tình duy nhất trong đời.

Ốc chít khăn tang cho con, còn anh ngồi thừ trên chiếu, đôi mắt thần thờ. Tiếng cầu kinh của mấy vị tăng của một ngôi chùa làng bên nghe sao mà nẫu ruột. Nghêu bước vào cổng nhà họ Huỳnh, đôi chân run rẩy, trong nhà xác của Hợi đã lạnh trên chiếc phản gỗ. Bên hiên nhà, đám thợ mộc đang lặng lẽ đục đục bào bào, Họ đang đóng chiếc quan tài cho vợ Ốc.

Thằng Sinh tuy đã học lớp hai, thế mà chẳng biết gì cả. Nó đang ngồi khoanh chân trong lòng bà ngoại, trên tay vẫn cầm con thỏ bằng gỗ. Đôi mắt nó trong veo, hình như nó không khóc. Nó còn chưa đủ khôn để cảm nhận những nỗi đau của người lớn. Mà có thể nó với mẹ nó hình như không có nhiều liên hệ.

Người ta chào hỏi nhưng Nghêu hình như không nghe thấy gì. Cô bước nhanh đến xác của Hợi. Ốc đứng lên theo. Anh bám vào vai chị gái rồi khóc nấc lên:

-Chị về thị đã muộn rồi...

Ốc gỡ khăn đắp mặt vợ ra cho Nghêu nhìn lần cuối. Chẳng hiểu sao, anh đã vuốt mắt cho vợ. Hợi đã nhắm mắt, vậy mà bây giờ nhìn thấy Nghêu, đôi mắt ấy lại mở ra như chưa được ai vuốt bao giờ.

Nghêu không nói được câu nào cả. Chỉ có nước mắt là tràn trên khuôn mặt tím tái của mình. Người đàn bà run run đôi tay vuốt lên đôi mắt của đứa em dâu, mà cũng là đôi mắt của người yêu. Đôi mắt ấy lưu cữu nấn ná một hồi lâu mới chịu nhắm hẳn.

Nghêu gục xuống xác vợ Ốc, hai bờ vai run bắn lên. Ốc đứng bên cạnh chị gái, tâm hồn anh ngậm ngùi cay đắng kể từ lúc vợ trút hơi thở sau cùng. Nhưng anh biết nỗi đau của anh bây giờ so với nỗi đau của chị gái chỉ là một phần nhỏ.

Tiếng đục đẽo bên hiên vẫn chan chát cất lên. Cánh thợ mộc vẫn đang cố gắng hoàn thành cỗ áo quan cho kịp giờ tẩm liệm. Người ngoài cuộc thường, người ta chỉ để ý đến chiếc áo quan là để chôn người vừa khuất. Họ không hề nghĩ đến một điều là chiếc áo quan chỉ chôn xác của người ra đi là Hợi. Nhưng cũng chiếc áo quan ấy đã chôn luôn trái tim của người tình cô trong ấy, trái tim của người con gái tên Huỳnh Thị Diệu mà người làng Cối quen gọi là Nghêu.

Hoàng Hôn



Kể từ độ người bỏ ta, đi vào miền thiên cổ,

Ta còn gì để níu kéo nữa người ơi?

Duyên tình hai mảnh hai nơi,

Mảnh tình ở lại rã rời nỗi đau.

Người làng Cối thường hay nhiều chuyện, cái gì họ cũng muốn biết, cái gì họ cũng thích nói chen vào. Mặc dù họ chẳng bao giờ nhận được bất cứ một điều lợi lộc gì trong đó cả.

Tâm lý chung, người ta bao giờ cũng muốn câu chuyện của mình là chính xác nhất. Họ không muốn câu chuyện của mình đã được người khác kể trước. Thế mới biết, bên trong mỗi một con người, ai ai cũng có cái máu đưa truyện. Mà phải là truyện còn nóng. Bẩm sinh ra, ai cũng có tố chất ấy, nếu không là nhà văn thì cũng là nhà báo. Chuyện nghe đến bật cười.

Người ta bắt đầu nói rất nhiều chuyện về nhà họ Huỳnh. Ai ai cũng muốn câu chuyện của mình là câu chuyện sốt dẻo giật gân nhất, cho nên tuy không nói ra miệng, người ta tranh đua nhau nghe ngóng để rồi câu chuyện của mình luôn có tính thời sự, vừa nóng, vừa nhanh, vừa đạt được tính năng lôi cuốn. Nếu không thế, họ sẽ cảm thấy thiếu thốn một cái đó. Mặc dù có khi phải mang tiếng là người nhiều chuyện, họ vẫn bị cuốn vào hấp lực của câu chuyện của nhà họ Huỳnh.

Một người đàn ông đã thề rằng:

-Tôi cam đoan với cái vị có cái may mắn được nhìn thấy cái bức tượng Quan Thế Âm của nhà chị Nghêu tạc. Các vị sẽ phải phục sát đất cho mà em.

Đám đàn bà, kẻ cho con bú, người xỉa răng, người gãi rốn, nhao nhao hỏi:

-Có gì mà ghê thế!

Người đàn ông kể tiếp:

-Không ghê là không ghê làm sao. Nhìn mặt của mấy bức tượng Quan Thế Âm, nom giống y như là khuôn mặt vợ Ốc.

Đám đàn bà đồng thanh nói:

-Tưởng chuyện gì. Nhạt thế mà cũng kể.

Một người đàn bà khác nói ngay vào:

-Thế tôi hỏi các bác, chị chồng kiêu gì mà chiều nào cũng ra mộ em dâu thì có bình thường hay không?

Một bà khác nói chõ ngay vào:

-Chuyện ấy thì có liên quan gì đến nhà bác. Nhà người ta có phúc họ mới như vậy. Chứ còn ai như những nhà hết phúc khác. Chị chồng rửa cho em dâu để non với sảy thai. Nghe góm chết. Chuyện như thế thì có gì là lạ.

Một cô gái răng võ tướng câu chuyện của mình là hay, nói vào:

-Ngày xưa hai người họ hay chơi với nhau lắm. Rồi cả chuyện nhảy sông cứu nhau. Cô Nghêu thì cả đời không chịu lấy chồng. Cô Hợi nhà chú Ốc thì chỉ đẻ mỗi một đứa con là thằng Sinh. Hình như là hai người họ đồng tính...

Mẹ cô gái vung tay lên đe:

-Tiên sư con bé này. Câm ngay. Tát cho một cái vỡ mồm ra bây giờ. Bé nạt mắt thế, đã học nói leo à...

Một cô gái khác có khuôn mặt hao hao giống cái dùi đục, bảo:

-Cơ mà nom cái nhà cô Nghêu ấy tướng cứng thế kia, không khéo chẳng thích đàn ông đâu. Mà có khị lại chỉ thích đàn bà thôi.

Một thím khác trả đũa, chêm ngay cho một câu:

-Tướng mày thì mềm mại lắm đấy. Cứng như gỗ thế kia mà cũng đòi chê bai người khác. Thế tao cũng bảo mày thích đàn bà thì mày bảo làm sao? Đứng là lắm mồm.

Cứ thế người ta thay phiên tiếp nối nhau những câu chuyện. Nào là ngày xưa hai người hay ra sông tắm chung. Lại còn cái khoản kỳ cọ cho nhau nữa. Rồi người ta nhắc đến chuyện cái hôm nhảy sông cứu nhau, chuyện hai người to tiếng với nhau rồi một người bỏ làng, người kia quay ra ốm liệt giường liệt chiếu. Nào là chuyện có người nhìn thấy chị chồng vuốt mắt em dâu, chuyện chị Nghêu phục lên xác em dâu khóc như cha chết, mẹ chết. Rồi chuyện chị Nghêu ngày xưa vui vẻ, bây giờ hoá ra như người dại. Chuyện chị ta chiều nào cũng ra ruộng mả ở miết ngoài ấy cho đến tối mịt mới về. Lại còn cả chuyện chị Nghêu hay ra bên sông chõ hai người ngày xưa bị kẹt cả đêm giữa dòng nước lũ, khuôn mặt bần thần như người hoá dại...

Cứ thế, những mẩu chuyện chắp vá lại, tạo thành một câu chuyện tuy không hoàn chỉnh nhưng tinh ý có thể nhận ra đâu là đào đâu là mận. Chỉ có những người ngây ngô là thắc mắc tại sao Nghêu chiều chiều hay đi ra ngoài ruộng mả. Nhưng mà họ thắc mắc cũng phải, chuyện của Nghêu làm, nhìn chẳng tự nhiên chút nào. Nếu không nói là người đời chướng mắt.

Thì ra chẳng phải ai cũng có con mắt tinh đời để nhận ra những oan tình, những uẩn khúc chìm sâu dưới đáy dòng sông Lạch. Một con sông đã chứng kiến lời thề keo sơn từ mối tình của hai cô gái.

Hoa Giấy



Sinh ra chi giữa đời tang thương cánh mỏng

Gai góc vật nài đâm thấu niềm đau.

Một tình ba kẻ yêu nhau,

Làm nên hoa giấy, một màu tím than.

Hoa giấy không có hương thơm. Hoa giấy không thể nào kết trái. Hoa giấy đầy gai nhọn. Hoa giấy mọc lan tràn, mọc tận tụy, mọc vô tư, gần như không hề cảm thấy mình là loài hoa vô ích. Nơi nào có đất, hoa giấy sẽ mọc. Nó chẳng cần nhiều nước lắm. Dù mưa dù nắng, dù bão táp phong ba, dù thời tiết có khắc nghiệt đến cách mấy, bao giờ nó cũng nở rất hăng say.

Hoa giấy có ba cánh. Nó không phải là loài hoa đẹp nhất. Cánh nó rất mỏng, có lẽ vì thế nó đã nhiệt tình tràn lên qua màu sắc trẻ trung như thể nó muốn dâng cho đời những tâm tình đôn hậu nhất. Hoa giấy hiền hoà, ôm trong mình ba cái nhụy màu vàng nhạt, trung thực. Ba cái cánh mỏng có hình ba quả tim, màu đỏ như máu. Nó không kiêu sa hiềm khích, nó thật thà ngay thẳng. Chỉ cần một ngọn gió thổi qua, hoa giấy sẽ mở lòng mình ra như thể nó đang có một tình yên dân thân hoàn toàn tự nguyện.

Có điều nhìn hoa giấy người ta cứ cảm thấy buồn thương cho số phận của nó. Một loài hoa chẳng được mấy người thật sự thương mến nó. Có lẽ vì thế hoa giấy hay tủi thân, nỗi niềm tâm sự khó tránh khỏi nhưng điều gay góc. Nhất là cái tên mà người đời đặt cho nó. Tại sao lại là hoa giấy, một cái tên đáng lẽ chỉ đặt cho những loài hoa giả. Trong khi đó nó là loài hoa có thật.

Thằng hoặc người nhà quê vẫn hay không quen trồng hoa giấy làm hàng rào vì những chiếc gai nhọn ấy. Nhưng ở thành phố và những nơi du lịch sang trọng, người ta trồng chúng rất nhiều, có lẽ chính vì vẻ đẹp hiền hoà của hoa giấy.

...

Thằng Phú nhìn thằng Sinh:

-Chuyện tình cảm của hai thằng mình rồi sẽ ra sao hả Sinh.

Thằng Sinh nói:

-Một khi đã yêu, mình không bao giờ hối tiếc. Còn em thì sao?

Thằng Phú nhìn vào khoảng không xa xôi trước mặt:

-Có những điều chúng ta không thể nào vượt qua những định kiến, hay vượt qua được sự kìm hãm của số phận...

Thằng Sinh nhìn bạn nó:

-Chúng ta sẽ đạp lên lưng số phận. Chúng ta sẽ giẫm lên cổ nó. Chúng ta sẽ chứng minh cho nhau thấy là chúng ta có quyền được yêu thương nhau, được sống với nhau. Được quan tâm và chăm sóc cho nhau. Anh tin chắc là anh và em sẽ làm được điều đó.

Thằng Phú xích lại gần bạn tình hơn, nó vòng tay qua vai bạn, hôn nhẹ lên má người bạn tình của mình rồi nói:

-Nói thì nói vậy thôi, chứ mỗi lần được ở bên nhau như thế này. Tự nhiên lại em cảm thấy mình không còn lo sợ đến bất cứ điều gì nữa. Em nói thiệt đó.

Im lặng một lúc sau, thằng Phú nói tiếp:

-Em thấy thương mẹ anh quá. Em cũng thấy tội cho bác Nghêu. Còn bố anh, em thấy ông ấy đã hy sinh quá nhiều. Mà anh có biết là bố anh đã hy sinh điều gì lớn nhất hay không?

Thằng Sinh đưa tay lên nắm lấy tay bạn nó:

-Anh tin là bố đã không ngăn cản anh yêu em. Anh nghĩ bố đã hy sinh rất nhiều. Vì trong sâu thẳm, bố rất mong anh có một người vợ và sinh cháu nội cho bố. Nhưng khi bố biết anh thương em, bố không ngăn cản anh nữa. Có phải đây là một hy sinh lớn nhất mà em muốn hỏi anh hay không?

Thằng Phú siết mạnh tay của bạn nó hơn. Rồi nó gật đầu xác nhận.

Con sông Lạch hiền hoà vẫn chảy ngang qua làng Cối. Ruộng trúc nhà bà phán Hựu mùa mưa nào măng cũng mọc rất nhiều. Cảnh vật nhìn chung vẫn không thay đổi, chỉ có người cũ thì già đi mà người trẻ thì cũng lần lượt bỏ làng đi lên thành phố hay những nơi có nhà máy công nghiệp mọc lên.

Hai thằng bạn cứ thế ngồi trên bờ cái vực hôm xưa, cả hai đang dõi mắt nhìn ra sông Lạch. Mùa này dòng sông Lạch hiền hoà như một bà vải già trong lòng đã hoàn toàn thoát tục. Gió từ mặt sông thổi vào làm tóc hai đứa lất phất bay. Bất ngờ thằng Phú nói:

-Em vừa mới có một mơ ước!

Thằng Sinh bóp nhẹ vào đùi bạn, hỏi:

-Kể anh nghe thử coi được không?

Thằng Phú đặt tay lên bàn tay bạn nó, thăm thì khẽ:

-Ước mơ sau này em sẽ học nông nghiệp để cải tạo một giống hoa giấy mới, có hương thơm...thơm thật là thơm, anh nghĩ sao?

Thằng Sinh quay sang nhìn bạn, cười:

-Và không còn gai nữa...em hả.

Thằng bạn của nó gật đầu.

Gió vẫn thổi đều từ con sông Lạch đưa vào, mát rười rượi. Mảnh trăng mười bốn đã bắt đầu ló dạng. Chưa tròn lắm, nhưng cả hai thằng bạn tình đều biết là trăng sẽ thật tròn. Tròn và hoàn hảo như tình yêu của hai đứa nó ngày mai.

Tự nhiên không gian đêm nay bỗng ngập tràn hương hoa giấy.

... Hết...